

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și doi

Dezvăluirea enigmei profetice: vedenia lui Daniel și ascensiunea împărățiilor

Jeff Pippenger

2024-01-16

În articolul anterior am arătat că Gabriel a indicat încheierea «mâniei de pe urmă» pentru a confirma data din 1844, în temeiul a doi martori. Miller a înțeles «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase, care au fost aplicate împotriva împărăției lui Iuda, dar nu a ajuns niciodată să vadă scopul și legătura judecării «celor șapte vremi» cu ambele împărății ale lui Israel, cea de nord și cea de sud. Este îndoielnic dacă a recunoscut vreodată distincția «mâniei de pe urmă» din versetul nouăsprezece, deși, fără îndoială, a înțeles într-un sens general că «mânia» era «cele șapte vremi». Lumina mâniei celei dintâi și a celei de pe urmă a fost desigilată de Palmoni în 1856, dar a fost respinsă în 1863. Totuși, solia lui Miller despre «cele șapte vremi» a fost corectă, deși limitată.

Miller nu ar fi recunoscut că în versetul unsprezece din Daniel opt cornul cel mic al Romei păgâne a înălțat și a preamărit păgânismul, căci pentru Miller „take away” însemna pur și simplu a îndepărta în fiecare dintre cele trei apariții ale sale în Daniel. Totuși, mesajul său era încă corect, deși limitat.

Milleriții au recunoscut că „sanctuarul” din versetul unsprezece era templul păgân din orașul Roma (Panteonul), dar limba ebraică nu stătea la baza mesajului lor. Mesajul lui Miller era centrat pe timpul profetic. Contextul istoric în care mesajul lor a fost despecetluit i-a împiedicat să vadă Statele Unite drept a șasea împărăție a profetiei biblice, dar, mai mult decât atât, i-a împiedicat să vadă papalitatea drept a cincea împărăție a profetiei biblice.

Constrânși de contextul istoric în care trăiau, au aplicat profețiile în acord cu așteptarea lor privind revenirea lui Hristos, pe care o anticipau ca fiind iminentă, și au fost dezamăgiți; totuși, mesajul lor a fost corect. Când Gabriel oferă interpretarea celor două vedenii în versetele cincisprezece până la douăzeci și șapte, înțelegerea lui Miller l-a împiedicat să cuprindă revelația mai amplă a împărățiilor, care era reprezentată în alternanța de gen gramatical a cornului cel mic în versetele nouă până la doisprezece. Milleriții consideră Roma drept cea de-a patra și ultima împărăție pământească în interpretarea lui Gabriel.

Și a fost, când eu, chiar eu, Daniel, am văzut vedenia și i-am căutat înțelesul, iată, stătea înaintea mea unul având înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: „Gabriele, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.” Atunci el s-a apropiat de locul unde stăteam; și când a venit, m-a cuprins frica și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: „Înțelege, fiu al omului, că pentru vremea sfârșitului este vedenia.” Și pe când îmi vorbea, eram cufundat într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar m-a atins și m-a pus drept în picioare. Și a zis: „Iată, te voi face să știi ce va fi la sfârșitul mâniei; căci la vremea hotărâtă va fi sfârșitul. Berbecul pe care l-ai văzut, având două coarne, sunt împărățiile Mediei și Persiei. Iar țapul păros este împăratul Greciei, și cornul cel mare care este între ochii lui este întâiul împărat. Iar acela fiind frânt, și în locul lui ridicându-se patru, patru împărății se vor

ridica din neamul acela, dar nu cu puterea lui. Și la sfârșitul împărăției lor, când călcătorii de lege vor ajunge la plinătate, se va ridica un împărat cu înfățișare aspră, priceput în înțeleșuri întunecoase. Și puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui; și va nimici în chip uimitor, va propăși, va lucra și va nimici pe cei puternici și pe poporul cel sfânt. Și prin chibzuința lui va face să propășească vicleșugul în mâna lui; și se va înălța în inima sa și, prin pace, va nimici pe mulți; se va ridica și împotriva Prințului prinților, dar va fi zdrobit fără mână. Și vedenia serii și a dimineții, care a fost spusă, este adevărată; de aceea pecetluiește vedenia, căci ea este pentru multe zile.” Și eu, Daniel, am leșinat și am fost bolnav câteva zile; apoi m-am ridicat și am făcut treburile împăratului; și eram uimit de vedenie, dar nimeni nu o înțelegea. Daniel 8:15-27.

Deși Daniel a primit viziunea de la râul Ulai (care se află acum în curs de împlinire), în istoria Babilonului împărăția cea dintâi este lăsată în afara viziunii. Ea fusese cuprinsă sub chipul „capului de aur” și al „leului” în capitolele doi și șapte, dar în capitolul opt este subliniat atributul profetic al Babilonului, anume înlăturarea și restaurarea lui. Nebucadnețar prefigurase rana de moarte a papalității când a fost izgonit dintre oameni pentru „șapte vremi”, prefigurând astfel cei șaptezeci de ani simbolici în care desfrânata din Tir este dată uitării. În Daniel, capitolul opt, Babilonul este omis dintre împărățiile profeției biblice, iar viziunea începe cu Mezii și Perșii (berbecele), urmați de Grecia (șapul).

Imperiul lui Alexandru cel Mare s-a dezmembrat în patru regate de putere mai mică decât cea a lui Alexandru, așa cum fusese de asemenea reprezentat în capitolul șapte prin leopardul care avea patru aripi și patru capete. Numărul patru semnifică întinderea mondială, reprezentată prin nord, est, sud și vest. În versetul opt al capitolului opt, patru notabile s-au ridicat către cele patru vânturi ale cerurilor. În capitolul șapte, cele patru aripi ale Greciei corespund celor patru vânturi din capitolul opt, iar cele patru capete ale Greciei corespund celor patru notabile. Cele patru capete și cele patru notabile reprezintă cele patru regate în care s-a dezmembrat regatul inițial al lui Alexandru, iar cele patru aripi și cele patru vânturi reprezintă cele patru zone ale divizării. Este important să se observe această distincție, căci ea reprezintă un argument pe care mileritiții îl aveau împotriva înțelegerii tradiționale a protestanților cu privire la al patrulea regat al Romei.

Pe tablele lui Habacuc, reprezentate prin diagramele pionierilor din 1843 și 1850, există o singură reprezentare care nu ilustrează o aplicație profetică, și aceasta are de-a face cu distincția dintre cele patru capete și cele remarcabile, și cele patru aripi și vânturi. Într-un efort de a ascunde adevărul privitor la Roma ca al patrulea regat al profeției biblice, Satana a introdus un argument cu privire la înțelesul adevărat sau fals al celor patru capete și al celor remarcabile, și al celor patru aripi și vânturi. Satana a făcut aceasta, fiindcă în cartea lui Daniel este identificat în mod clar un simbol distinct care a statornicit vedenia. O parte din dovezile care statornicesc acel simbol se află în cele patru capete și cele remarcabile, și în cele patru aripi și vânturi. Protestanții au susținut o viziune satanică asupra acestui argument, iar argumentul a fost atât de semnificativ pentru istoria milerită, încât l-au menționat pe diagramă. Puterea care statornicește vedenia „chazon” în cartea lui Daniel este identificată drept „jefuitorii poporului tău”, iar protestanții au identificat acea putere ca fiind unul dintr-o lungă linie de regi sirieni numiți Antioh Epifanes, iar Miller i-a identificat ca fiind Roma.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Antioh a fost unul dintre împărați, dintr-o linie de împărați care se trăgea din una dintre cele patru împărății în care se dezmembrase împărăția lui Alexandru. Cornul mic din versetul 9 al capitolului 8 din Daniel a venit după împărăția lui Alexandru, iar versetul 9 spune că din una dintre ele a ieșit cornul mic.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespun de mult, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Disputa dacă Roma împlinește vedenia sau dacă un rege sirian slab și destul de neînsemnat o împlinește include și chestiunea dacă puterea cornului celui mic a ieșit din unul dintre cele patru coarne sau din unul dintre cele patru vânturi. Nu este o dispută prea serioasă, căci istoria și profeția sunt clare: Roma nu a fost moștenitoarea imperiului grecesc, ci o putere nouă. Dacă Roma a fost al patrulea regat, atunci "unul dintre ele" din al nouălea verset trebuie să fie unul dintre cele patru vânturi sau aripi. Dacă a fost Antioh Epifanes, a ieșit din cornul Siriei.

Milleriții au identificat faptul că puterea reprezentată prin „jefuitorii poporului tău” se va ridica împotriva lui Hristos.

Și, prin vicleșugul său, va face ca înșelăciunea să propășească în mâna lui; se va înălța în inima lui și, prin pace, va nimici pe mulți; de asemenea, se va ridica împotriva Prințului prinților; dar va fi zdrobit fără mână. Daniel 8:25.

„Prințul prinților” este Hristos, iar Antioh Epifanes a trăit cu mult înainte de nașterea lui Hristos, așa că milleriții au evidențiat acest fapt pe diagrama din 1843. Pe diagramă au inclus anul 164, care, în realitate, nu are nicio trimitere biblică și a fost pur și simplu o mențiune ce indica semnificația controverselor asupra celei de-a patra împărății dintre Miller și teologii protestanți. Pe diagramă, lângă anul „164”, au scris: „Moartea lui Antioh Epifanes, care, desigur, nu s-a ridicat împotriva Prințului prinților, fiindcă murise cu 164 de ani înainte ca prințul prinților să se nască.”

Astăzi, Adventismul învață că "tâlharii poporului tău" se referă la Antioh Epifanes, la fel cum o face și Protestantismul apostat, în pofida faptului că inspirația a consemnat că "diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și nu trebuie să fie modificată." Milleriții știau că împăratul cu față aspră era Roma, așa că nu au fost zdruncinați de învățătura satanică ce subminează capacitatea de a statornici viziunea "chazon". Biblia este clară: dacă nu există viziune, poporul piere.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Viziunea pe care Solomon o identifică în verset este viziunea „chazon”, care, în Daniel opt, versetul treisprezece, identifică păgânismul și papalitatea drept călcând în picioare sanctuarul și oștirea. Pentru Milleriți, acele două puteri pustiitoare reprezentau a patra împărăție din profeția biblică, iar fără a recunoaște a patra împărăție, Roma (jefuitorii poporului tău), ei nu ar fi putut să stabilească viziunea. „Jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece din Daniel unsprezece trebuiau să se ridice împotriva împăratului de la miazăzi, să se înalțe, să stabilească viziunea și să

cadă. Roma a împlinit fiecare dintre acele caracteristici.

În capitolul șapte, a patra împărăție este identificată în mod specific ca fiind „deosebită” de împărățiile anterioare ei.

După aceasta am văzut, în vedenii de noapte, și iată: o a patra fiară, înfricoșătoare și înspăimântătoare, nespus de puternică; avea dinți mari de fier: devora, sfărâma și călca în picioare rămășița cu picioarele ei; era deosebită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne... Atunci am dorit să cunosc adevărul despre a patra fiară, care era deosebită de toate celelalte, nespus de înfricoșătoare, ai cărei dinți erau de fier și ghearele ei de aramă; care devora, sfărâma și călca în picioare rămășița cu picioarele ei; și despre cele zece coarne care erau în capul ei, și despre celălalt care s-a ridicat și înaintea căruia au căzut trei; chiar despre cornul acela care avea ochi și o gură ce rostea cuvinte foarte mari, al cărui chip era mai semeț decât al celorlalte. Daniel 7:7, 19, 20.

A patra împărăție din Daniel, capitolul șapte, a fost de două ori identificată ca fiind „deosebită” de împărățiile care au precedat-o. Dacă „cornul cel mic” din versetul al nouălea ar fi fost doar o prelungire a cornului sirian (Antioh Epifanes), nu ar fi fost diferit. Fiarele care au precedat Roma în capitolul șapte au fost leul, ursul și leopardul, toate animale care există cu adevărat în natură; însă, când a fost vorba de a patra fiară, cu dinți de fier și unghii de aramă, Daniel nu cunoștea nicio fiară din natură care să reprezinte fiara înfricoșătoare care devora. Era diferită („deosebită”). „Cornul cel mic” din versetul al nouălea a ieșit din una dintre regiunile reprezentate de cele patru vânturi și aripile, nu dintr-unul dintre coarne sau dintre cele însemnate.

Capitolul opt din Daniel afirmă că „în vremea de pe urmă a împărăției lor, când călcătorii de lege vor fi ajuns la culme, se va ridica un împărat cu înfățișare aprigă, priceput la tâlcuri întunecate”. În „vremea de pe urmă a împărăției lor” (Grecia, care se dezmembrase în patru regate), în vremea „când călcătorii de lege vor fi ajuns la culme”, avea să se ridice un nou împărat.

Orice națiune care a ieșit pe scena istoriei a fost îngăduită să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se stabilească dacă avea să îplinească scopurile Veghetorului și ale Celui Sfânt. Profetia a urmărit ascensiunea și evoluția marilor imperii ale lumii—Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. În cazul fiecăruia dintre acestea, ca și în cazul națiunilor de mai mică putere, istoria s-a repetat. Fiecare a avut perioada sa de încercare; fiecare a eșuat, slava i s-a stins, puterea l-a părăsit. Profeti și regi, 535.

La sfârșitul („vremea de pe urmă”) împărăției Greciei, când măsura timpului lor de încercare se va fi umplut („când călcătorii de lege vor fi ajuns la culme”), avea să se ridice un „împărat cu față aspră”. Acel împărat avea să înțeleagă „enigme obscure”, căci avea să vorbească o limbă cu totul diferită de ebraica iudeilor sau de greaca împărăției precedente, fiindcă avea să vorbească limba latină. Acea împărăție fusese identificată de Moise ca națiunea care avea să aducă asediul din anii 66–70 d.Hr., în cursul căruia, între altele, foametea a fost atât de cumplită, încât iudeii și-au mâncat propriii copii pentru a supraviețui.

Pentru că n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu veselie a inimii, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor; de aceea vei sluji vrăjmașilor tăi pe care Domnul îi va trimite

împotriva ta, în foame și în sete și în goliciune și în lipsă de toate lucrurile; și el va pune un jug de fier pe grumazul tău, până ce te va nimici. Domnul va aduce împotriva ta un neam de departe, de la marginile pământului, iute ca vulturul când zboară; un neam a cărui limbă n-o vei înțelege; un neam cu înfățișare aspră, care nu se va uita la fața bătrânului și nu va avea milă de tânăr; și el va mânca rodul vitelor tale și rodul pământului tău, până vei fi nimicit; care nu-ți va lăsa nici grâu, nici vin, nici untdelemn, nici sporul vitelor tale mari, nici turmele oilor tale, până ce te va nimici. Și te va împresura în toate porțile tale, până când se vor prăbuși zidurile tale înalte și întărite, în care te încredeai, în tot ținutul tău; și te va împresura în toate porțile tale, în tot ținutul tău pe care ți l-a dat Domnul, Dumnezeul tău. Și vei mânca rodul pântecelui tău, carnea fiilor tăi și a fiicelor tale, pe care ți i-a dat Domnul, Dumnezeul tău, în timpul asediului și al strâmtorării cu care te vor strâmtora vrăjmașii tăi. Deuteronom 28:47-53.

În Daniel, capitolul doi, a patra împărăție era reprezentată prin „fier”, iar Moise a identificat „un neam” care avea să pună asupra iudeilor „un jug de fier”. Acest „neam” îi va „nimici” pe iudei și va fi iute ca vulturul, vulturul fiind simbolul Romei. Va fi un „neam” „a cărui limbă tu n-o vei înțelege”, căci limba lui ar fi „rostiri întunecoase” pentru iudei. Va fi un „neam cu înfățișare cumplită”, așa cum este descris în Daniel, capitolul opt, ca un „împărat cu înfățișare cumplită”. Iar în „asediul” Ierusalimului, iudeii și-au mâncat „fiii și fiicele”.

Miller a recunoscut Roma păgână drept puterea prezisă de Moise și drept a patra „împărăție de fier” din Daniel, capitolul doi, precum și drept „națiunea” care vorbea latina, nu ebraica sau greaca. Miller nu a făcut nicio distincție între a patra și a cincea împărăție din profetia biblică, căci pentru el amândouă erau pur și simplu Roma. Așadar, după ce Roma păgână s-a ridicat în versetul douăzeci și trei, el nu vedea distincția reprezentată în versetul douăzeci și patru. În vedenie, cornul cel mic a oscilat de la masculin la feminin, apoi la masculin, apoi la feminin, în versetele nouă până la doisprezece, iar versetul douăzeci și trei identifică trăsăturile profetice ale Romei păgâne; interpretarea lui Gabriel din versetul douăzeci și patru trece la Roma feminină. Puterea din versetul douăzeci și patru urma să posede „mare putere”, „dar nu prin propria lui putere: și va nimici în chip minunat, și va propăși, și va lucra, și va nimici pe cei puternici și pe poporul cel sfânt.”

Roma papală avea să primească puterea militară a Romei păgâne și avea să nimicească poporul lui Dumnezeu vreme de o mie două sute șazeci de ani, din anul 538 până în 1798. Ea avea să nimicească în chip „minunat”, căci este fiara după care întreaga lume „se miră”, și era puterea care avea să „lucreze și să propășească” până la împlinirea întâiei mâinii care fusese „hotărâtă” să se sfârșească în 1798.

Atunci, în versetul douăzeci și cinci, Gabriel urmează oscilația stabilită în versetele pe care i le interpreta lui Daniel și se referă din nou la Roma păgână, care, printr-un alt tip de „politică”, și-a constituit imperiul, după cum atestă toți istoricii. „Violenia” Romei păgâne a fost aceea de a determina națiunile să se alătore imperiului ei în expansiune, și a folosit promisiunea păcii și a prosperității pentru a-și clădi imperiul, spre deosebire de imperiile anterioare, care au fost făurite prin simpla forță militară. Roma păgână avea, de asemenea, să se „ridice împotriva Prințului prinților”, așa cum a făcut când L-a răstignit pe Hristos pe crucea de pe Calvar.

Atunci, Gabriel se referă la cele două vedenii pe care i le interpreta lui Daniel, arătând că vedenia „mareh” a arătării (cele două mii trei sute de zile) era adevărată și că vedenia „chazon” a călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii de către Roma păgână și Roma papală trebuia să fie „închisă (pecetluită)”, „pentru multe zile” (până la timpul sfârșitului, în 1798).

Apoi Daniel a fost bolnav pentru o vreme, iar apoi s-a întors la îndatoririle sale, dar tot nu înțelegea viziunea „mareh”, care este viziunea pe care i se poruncise lui Gabriel să i-o facă înțeleasă. Din acest motiv, Gabriel avea să se întoarcă în capitolul al nouălea, pentru a-și încheia lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă viziunea „mareh”.

În cartea lui Daniel, capitolul al nouălea, Daniel se adâncise în studiul Cuvântului profetic și ajunsese să înțeleagă din scrierile lui Moise și ale lui Ieremia. Ieremia indicase că robia în care se afla el avea să dureze șaptezeci de ani.

Și toată țara aceasta va fi o pustietate și o groază; iar aceste neamuri vor sluji împăratului Babilonului șaptezeci de ani. Iar când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, și voi pedepsi țara Haldeilor și o voi face pustiiri veșnice. Ieremia 25:11, 12.

Potrivit lui Moise, robia în țara vrăjmașului ar corespunde unei perioade în care țara se va bucura de sabbatele ei.

Și voi aduce țara la pustiire, iar vrăjmașii voștri care locuiesc în ea vor fi uimiți de ea. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi; iar țara voastră va fi o pustietate, iar cetățile voastre vor fi pustii. Atunci țara se va bucura de sabbatele ei, tot timpul cât va sta pustită și voi veți fi în țara vrăjmașilor voștri; chiar atunci țara se va odihni și se va bucura de sabbatele ei. Câtă vreme va sta pustită, se va odihni; pentru că nu s-a odihnit în sabbatele voastre, pe când locuiați în ea. Levitic 26:32-35.

Daniel înțelesese din Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, pe temeiul mărturiei a doi martori, că poporul Său fusese împrăștiat în țara vrăjmașului, timp în care țara avea să-și țină sabbatele. El înțelesese ceea ce înțelesese autorul Cronicilor cu privire la cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia.

Pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus în Babilon; unde au fost slujitori ai lui și ai fiilor lui până la domnia împărăției Persiei: ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara s-a bucurat de sabbatele ei; căci în tot timpul cât a rămas pustie a ținut sabbat, până la împlinirea a șaptezeci de ani. Iar în anul întâi al lui Cyrus, împăratul Persiei, pentru ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, împăratul Persiei, și el a făcut o proclamație în toată împărăția lui și a pus-o și în scris, zicând: Așa zice Cyrus, împăratul Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Domnul, Dumnezeul cerurilor; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi, din tot poporul Lui? Domnul, Dumnezeul lui, să fie cu el și să se suie. 2 Cronici 36:20-23.

Daniel a înțeles că cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia de împrăștiere în țara vrăjmașului, pe când țara își ținea sabbatele, se întemeiau pe blestemul „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase; și, în

ascultare de această înțelegere, el a aplicat remediul poruncit acolo pentru cei care, în cele din urmă, se trezesc la starea lor de împrăștiati.

Iar asupra celor dintre voi care vor mai rămâne în viață voi trimite o frică în inimile lor, în țările vrăjmașilor lor; și foșnetul unei frunze clătinate îi va pune pe fugă; și vor fugi ca de sabie; și vor cădea când nimeni nu-i urmărește. Și vor cădea unul peste altul, ca înaintea sabiei, când nimeni nu-i urmărește; și nu veți avea putere să stați în picioare înaintea vrăjmașilor voștri. Și veți pieri printre neamuri, iar țara vrăjmașilor voștri vă va mistui. Iar cei ce vor rămâne dintre voi se vor topi din pricina nelegiurii lor în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, din pricina nelegiurilor părinților lor se vor topi împreună cu ei. Dacă își vor mărturisi nelegiurea lor și nelegiurea părinților lor, cu nelegiurea cu care au păcătuit împotriva Mea, și că, de asemenea, au umblat potrivit împotriva Mea; și că și Eu am umblat potrivit împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; atunci, dacă inimile lor netăiate împrejur se vor smeri și ei vor primi pedeapsa nelegiurii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov și, de asemenea, de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Și țara va fi lăsată de ei și își va ține sabatele, cât va zăcea pustiită fără ei; iar ei vor primi pedeapsa nelegiurii lor, fiindcă, într-adevăr, au disprețuit hotărârile Mele și pentru că sufletul lor a urât rânduielele Mele. Și totuși, pentru toate acestea, când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda, nici nu-i voi urfi până într-atât încât să-i nimicesc cu totul și să-Mi rup legământul cu ei; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor. Ci, de dragul lor, Îmi voi aduce aminte de legământul strămoșilor lor, pe care i-am scos din țara Egiptului înaintea neamurilor, ca să fiu Dumnezeul lor: Eu sunt Domnul. Acestea sunt rânduielele, hotărârile și legile pe care Domnul le-a statornicit între Sine și fiii lui Israel pe muntele Sinai, prin mâna lui Moise. Leviticul 26:36-46.

Rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă se adresează fiecărui element al sfatului pentru cei care se află împrăștiati în țara vrăjmașului. Acea rugăciune trebuie corelată cu rugăciunea lui din capitolul doi, căci împreună ele reprezintă rugăciunea celor din Apocalipsa capitolul unsprezece, care erau morți pe străzile acelei mari cetăți a Sodomei și a Egiptului și care constată că și ei fuseseră împrăștiati. Pe măsură ce Daniel își încheie rugăciunea, Gabriel se întoarce pentru a duce la bun sfârșit lucrarea de explicare a vedeniei „mareh”, întocmai cum Duhul Sfânt intenționează să împlinească pentru cei doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece.

Și, pe când vorbeam și mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și îmi prezentam rugăciunea de cerere înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele sfânt al Dumnezeului meu; da, pe când vorbeam încă în rugăciune, chiar omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenia de la început, fiind făcut să zboare iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Și m-a făcut să înțeleg, și a vorbit cu mine, și a zis: O, Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. Daniel 9:20-22.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cu puțin înainte de căderea Babilonului, când Daniel medita la aceste profeții și Îl căuta pe Dumnezeu pentru a dobândi înțelegerea vremurilor, i s-a dat o serie de vedenii privitoare la ridicarea și căderea împărățiilor. Odată cu prima vedenie, așa cum este consemnată în capitolul

al șaptelea din Cartea lui Daniel, i s-a dat și o tâlcuire; totuși, nu totul i-a fost lămurit profetului. „Cugetările mele m-au tulburat mult”, a scris el despre experiența sa de atunci, „și fața mi s-a schimbat; dar am păstrat lucrul acesta în inima mea.” Daniel 7:28.

Printr-o altă vedenie s-a aruncat mai multă lumină asupra evenimentelor viitoare; și la încheierea acestei vedenii Daniel a auzit „un sfânt vorbind, iar un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: «Până când va fi vedenia?»” Daniel 8:13. Răspunsul care i-a fost dat, „Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit” (versetul 14), l-a umplut de nedumerire. El a căutat cu stăruință înțelesul vedeniei. Nu putea înțelege legătura dintre robia de șaptezeci de ani, așa cum a fost prevestită prin Ieremia, și cei două mii trei sute de ani despre care, în vedenie, l-a auzit pe solul ceresc declarând că trebuie să treacă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o tâlcuire parțială; totuși, când profetul a auzit cuvintele: „Vedenia ... va fi pentru multe zile”, a leșinat. „Eu, Daniel, am leșinat”, consemnează el despre experiența sa, „și am fost bolnav câteva zile; apoi m-am ridicat și mi-am văzut de treburile împăratului; și am fost uimit de vedenie, dar nimeni n-a înțeles-o.” Versetele 26, 27.

Încă apăsător de povara pentru Israel, Daniel a cercetat din nou profețiile lui Ieremia. Ele erau foarte limpezi — atât de limpezi, încât el a înțeles, din aceste mărturii consemnate în cărți, „numărul anilor, despre care a venit cuvântul Domnului către Ieremia, profetul, că El avea să aducă la împlinire șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului.” Daniel 9:2.

„Cu credință întemeiată pe cuvântul neclintit al profeției, Daniel a stăruit înaintea Domnului pentru grabnica împlinire a acestor făgăduințe. El a mijlocit pentru ca onoarea lui Dumnezeu să fie păstrată. În rugăciunea sa, el s-a identificat pe deplin cu aceia care nu împliniseră scopul divin, mărturisindu-le păcatele ca pe ale sale.” Profeți și regi, 553, 554.